

Ion Țoanță este cu Sandu Frunza

Nostalgiile domnului Frunză

(Scurte note de cititor)

Cu filosofia soție și poezia amantă, Sandu Frunză, născutul dintr-o metaforă a iubirii din „visul diurn” dansează în amurg cu dorul de „undele lacului unde vibra chipul ei” („Dă-mi Doamne”) și croșetează poetic un „storytelling” îndulcind „întruparea lumii de/ vise și iluzii” („Te-am așteptat”).

Fidel ideilor și căutărilor sale, poetul își declamă crezul „nu îți abandona crucea” („Chemare”) și urmează pașii pe nisip invocând vocea divină spre a preamări estetica tălpilor „parcă destinate să intre/ /în toate manualele/ de tehnici de seducție” („Urmele tălpilor tale”) în așteptarea „trupului ei fierbinte”.

„Femeia trebuie scoasă în lume, /precum razele soarelui /în fiecare dimineață, /trebuie purtată pretutindeni, /ca o pasăre călătoare, /trebuie încadrată ca un /ornament personal, /precum acul de la cravată”. conchide filosoful în poema „Femeia la 40 de ani”, urmând, în ciuda vicisitudinilor vremurilor „o îmbrățișare în vremea pandemiei”.

De la un scurt capitol despre seducătoarea moarte și iubirea ca antidot pătrundem în lumina „et in Arcadia ego”, paradisul fiind definit de Maramureșul cu prieteni și aroma de horincă, „arbori și cărți”, „urme pe cer” lăsate de trăirea prietenilor dar și amintirea celor plecați în „lanurile de lumină”.

Mama, tata și iubita pierdută prin constelații sunt teme dominante în concepția și litera autorului, dar nu este un triumfi al morții, toți trăiesc și fericesc prin merindea de iubire decontată literar de Sandu Frunză care, asemenea confratelui său întru filosofie & poezie, Vianu Mureșan, îndeamnă la zbor cu aripi de metaforă, „zborul, ce fericire”! ar completa apoteotic Brâncuși.

O carte, scoasă în 2024 la editura „Neuma”, care merită lecturată.

Liviu Cocei este cu Sandu Frunza

6h · 🌐

...

Nostalgii - de Sandu Frunză, la momentul apropiat al saltului în trecut (cu numai o oră, desigur)

La început, cu mult înainte de a fi „regina științelor”, filosofia s-a exprimat în versuri. Parmenide și Empedocle sunt doar doi dintre titanii presocratici care îmi vin în minte. Dar tradiția nu s-a pierdut complet odată cu avansul raționalității riguroase. Uneori, filosofia poetică a căpătat forme de-a dreptul epice. Mă gândesc la Nietzsche, deși nu e un exemplu singular.

Sandu Frunză, profesor de filosofie și consilier filosofic, ne propune un nou volum de poezii, aflat la intersecția dintre meditația filosofică, reveria creatoare și melancolia consolatoare.

Domnule profesor, mulțumesc încă o dată pentru acest minunat dar tomonic!

În moarte ca într-o mare iubire

Cu smerenie am să plec
din propria mea viață
când se va da semnalul
pentru marea întâlnire
Voi rămâne în tine moarte
ca într-o mare iubire
Nimic nu a fost mai mareț
decât discreția ta în existența mea
Poate doar ochii iubitei mele
care mă priveau
în candoare lor
ca pe bunul cel mai de preț